

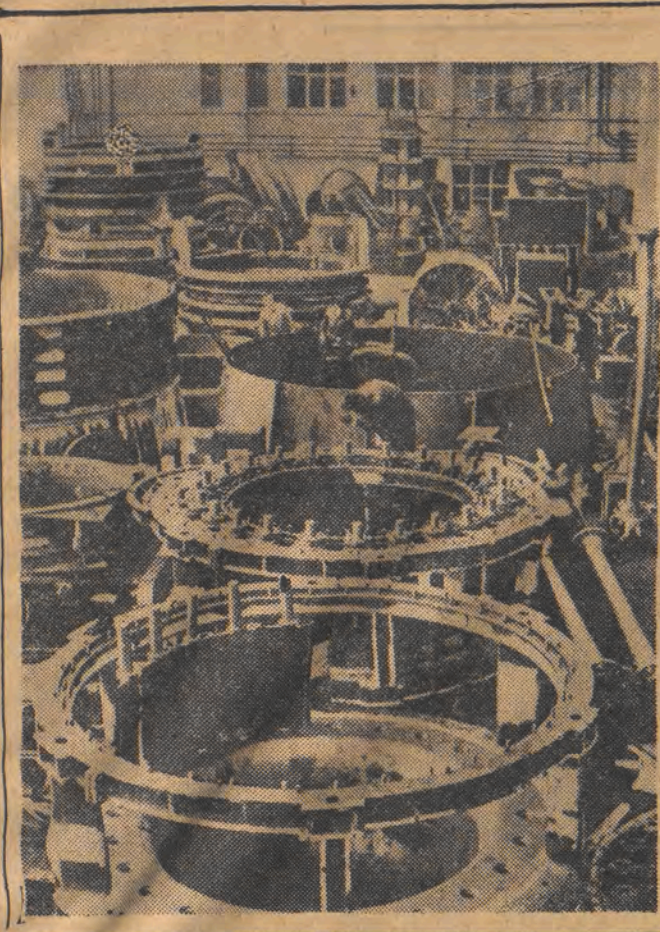
GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW 1 KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 184 (3436) ROK XI

ŁÓDŹ, CZWARTEK 4 SIERPNIA 1955 ROKU

CENA 15 GR

Zakłady im. Georgi Dymitrowa w m. Blansko na Morawach w Czechosłowacji produkowały przed wojną głównie drobne przedmioty metalowe. Obecnie zakłady produkują przede wszystkim turbiny i potężne obrabiarki. Uruchomiono tu nowe oddziały: odlewnię i oddział montażu. NA ZDJĘCIU: oddział montażu turbin.

W POWIECIE SKIERNIEWICKIM

KOSZENIE ŻYTA DOBIEGA KOŃCA

W żniwach i dostawach zboża przodują spółdzielnie produkcyjne

Żniwa w pełni. Na polach powiatu skierniewickiego już tylko gdzieś tam pozostały do skoszenia niewielkie kawałki żyta. Wiele chłopów pracujących indywidualnie, spółdzielnie produkcyjne i państwowe gospodarstwa rolne od kilku dni koszą już dorodny owies i jęczmień. Rozpoczęto również zbiór pszenicy.

W pracach żniwnych oraz w omlotach i skupie zboża na czoło wysunęły się skierniewickie spółdzielnie produkcyjne. We wszystkich gospodarstwach zespołowych tego powiatu omloty odbywają się bezpośrednio na polu, a pierwsze uzyskane z tegorocznych zbiorów ziarno spółdzielnie dostarczają do punktów skupu na poczet obowiązkowych dostaw dla państwa oraz należności za pracę Państwowego Ośrodka Maszynowego.

W akcji tej rywalizują ze sobą zespoły spółdzielnie produkcyjne — Sewerynow, Lisowola, Kamion oraz Kochanów, gdzie koszenie żyta zakończono już przed kilkoma dniami.

Realizując hasło: „Pierwsze zboże dla państwa” — spółdzielnie z Kochanowa już w drugiej połowie lipca wykonały część swego rocznego planu uzyskując pierwszy kwit nie tylko w punkcie skupu — Głuchów, ale również w ca-

łym powiecie skierniewickim. Współzawodniczą z nimi członkowie zespołowego gospodarstwa w Lisowoli nie pozostali długo w tyle. W dniu 2 sierpnia br. manifestacyjnie odwieźli oni do punktu skupu pierwsze ziarno z tegorocznych zbiorów, wykonując w tym dniu — jako pierwszą spółdzielnię w powiecie — swój całoroczny plan.

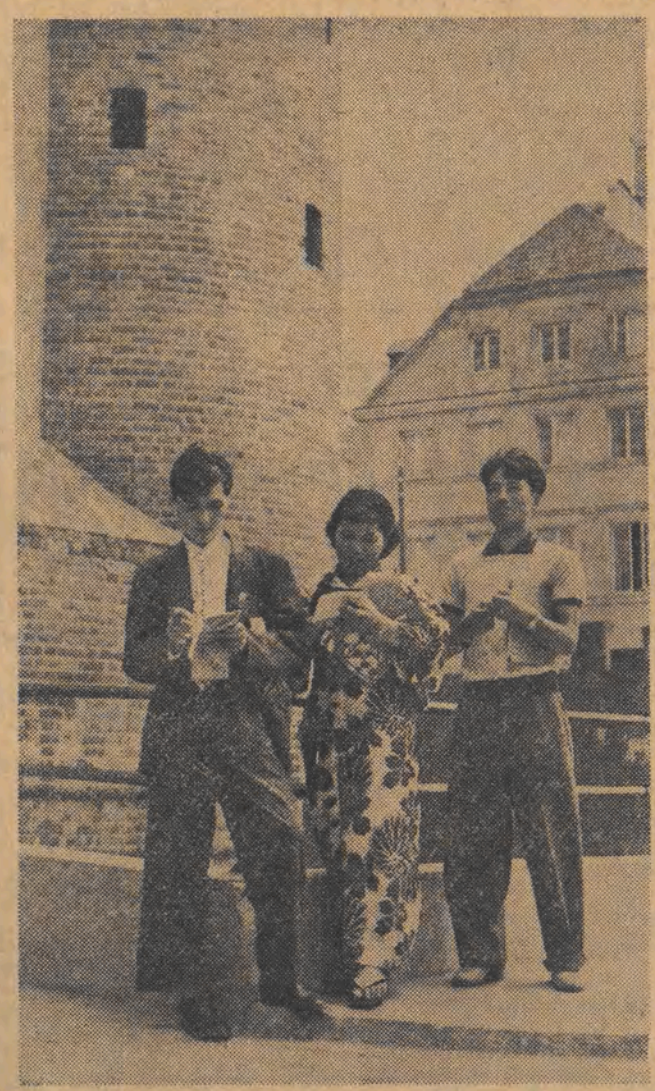
Wiele innych spółdzielni — prowadząc omloty równoległe ze żniwami — również rozpoczęło już dostawy ziarna dla państwa. Niepodziękowania jest opóźnienie się w tegorocznych zbiorach zawsze przodującej spółdzielni w Józefowie. Przyczyna leży w tym, że niektórzy jej członkowie (b. przewodniczący Adamiec i kilku innych) nie wychodzą regularnie do pracy w polu.

Inne przyczyny hamują tempo akcji żniwno — omlotowej w Tunkach. W spółdzielni tej zarząd źle organizuje pracę. Zdarza się, że członkowie zespołowego gospodarstwa nie wiedzą, co mają robić.

Sprawą tą jak najszybciej powinna zająć się spółdzielcza organizacja partyjna. Powinna ona również przygotować szybko noclegi i wyżywienie dla traktorzystów, którzy zmuszeni są jeździć na noc do oddalonej o 8 km. spółdzielni w Rzekocinie, co powoduje zbędne przepały paliwa oraz stratę czasu.

Spółdzielcy ze Świechowa, gromada Oporów w powiecie kutnowskim, w dniu 3 bm. odwieźli do magazynu PZZ w Kutnie 8 ton ziarna, wykonując w 100 proc. roczny plan obowiązkowych dostaw zboża.

Uczestnicy Festiwalu zwiedzają Warszawę

NA ZDJĘCIU: delegacji młodzieży japońskiej: Oyama Kozo, Utao Shimojo i Yosio Nagasawa na Nowym Mieście.

W dniu wczorajszym odwiedziliśmy miasteczko złotowe na Rakowcu, gdzie zakwaterowana jest młodzież z Łodzi i województwa przebywająca na Festiwalu. W chwili gdy przyjechalismy, w miasteczku panował specjalnie podniosły nastrój — oto właśnie do miasteczka złotowego powróciła czteroosobowa delegacja w składzie: Krystyna Łachut, Helena Lesiak, Janina Bernat, Leokadia Wojciechowska, które wzięły udział w spotkaniu przodującej młodzieży polskiej z I sekretarzem KC PZPR, tow. Bolesławem Bierutem i prezesem Rady Ministrów tow. Józefem Cyrankiewiczem.

Wokół delegatów, zaraz po ich powrocie, zebrał się tłum uczestników Festiwalu. — Opowiedzcie jak było w Belwederze?

— Jak było w Belwederze? Tego dnia nie zapomnę nigdy. — mówi Krystyna Łachut — Czuliśmy się niezmiernie szczęśliwi. Prawie przez dwie godziny rozmawialiśmy z tow. Bierutem i tow. Cyrankiewiczem, opowiadaliśmy im o swym życiu i pracy, słuchaliśmy ich rad i wskazówek. A potem podejmowano nas słodyczami i kawą. Żal nam było opuszczać Belweder.

Jutro wracamy już do Łodzi. Będziemy opowiadać o całym Festiwalu i o dniu dzisiejszym, który był najpiękniejszym z tych dni.

Premier FAURE i minister PINAY zaproszeni do Moskwy

Komunikaty

Wydział Propagandy KŁ PZPR zawiadamia prelegentów i lektorów KŁ, że dziś, dnia 4.8.1955 r., o godz. 16.00, w sali KŁ, odbędzie się seminarium na temat: „Wyniki konferencji genewskiej”.

Wydział Propagandy KW PZPR zawiadamia prelegentów i lektorów KW, że w dniu 6. VIII 1955 r., o godz. 15, w sali przy al. Kościuski 111-113 odbędzie się odczyt lektora KC na temat: „Opowiadanie wyników konferencji genewskiej”.

PARYZ, 3. 8. Agencja France Presse podała, że premier Faure i minister Spraw Zagranicznych Pinay zostali zaproszeni przez rząd radziecki do Związku Radzieckiego. Faure powiadomił w środę prezydenta Francji o tym zaproszeniu, a w czwartek zaproszenie to będzie dyskutowane przez gabinet francuski. Agencja podkreśla, że zaproszenie radzieckie będzie niewątpliwie przyjęte. Wizyta francuskich mężów stanu w Moskwie nastąpi prawdopodobnie w listopadzie lub na początku grudnia br.

Członkowie partii — pierwsi w skupie zboża

Pięknie obrodziło nam w tym roku zboże. Żyto w ostatnich dniach przed żniwami było tak wysokie, że dwumetrowego wzrostu mogło się w nim łatwo schować. Kłosa pełne grubego ziarna pochylały się ku ziemi. Rozpoczęliśmy żniwa. Wysyłaj na pola chłopów indywidualni, wysyłaj maszynę i gromadki żniwiarzy, wysyłaj maszynę na szerokie tony naszych PGR i spółdzielni produkcyjnych, aby zbierać obficie plony szybko i bez strat, aby szybko i w pełni wykonać podstawowy obowiązek nałożony przez państwo na rolnika — obowiązek dostawy zboża do magazynów państwowych, według norm wyznaczonych dla każdego chłopca indywidualnego, spółdzielcy, PGR.

Meldunki, jakie przychodzą do redakcji, do komitetów powiatowych naszej partii i do Komitetu Wojewódzkiego, mówią, że pracujący chłop nie zapomni o tym swoim podstawowym, patriotycznym obowiązku wobec ludowego państwa i — wobec swojego sojusznika — robotnika w mieście. Publikowaliśmy i nadal publikujemy nazwiska tych przodujących chłopów, patriotów i świadomych obywateli ludowego państwa, którzy pierwsi pierwsze zebrane i wymłócone zboże powieźli do punktów skupu. Średniololny chłop Józef Andrzejczak ze Zdun, Stefan Grzelak, Izabela Bierska z Janiszewo i wielu innych we wsiach naszego województwa dawno już odwieźli wyznaczone im ilości zboża do państwowych magazynów. Maszyn już spółdzielnie produkcyjne, takie jak Grabostów w pow. piotrkowskim i Holendry w pow. łaskim, które również wypełniły swój obowiązek socjalistycznego zespołowego gospodarstwa.

Ala wiemy dobrze, że tegoroczny skup zboża, tak jak i w latach ubiegłych, nie jest łatwą sprawą, która dzieje się jakoś samoistnie, bez trudności i zapałów. Wtedy, że jest to walka, zaczęła często walka klasowa, w której aktywizuje się nasz wróg, spekulanci, kulak, fliz to mamy w naszych wioskach kulałów, którzy wcale nie spieszą się z dostawą swych kwintali zboża, którzy patrzą i czekają, że może uda im się uspić czujność małych i średniololnych chłopów, czujność naszego wiejskiego aktyw partynego, aktyw Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, Związku Samopomocy Chłopskiej. Iluż to kulałów i wrogów — spekulantów, podszeptów średniololnych, aby szli „za ich przykładem”, aby nie sprzedawali państwu zboża.

Tak. Skup — to walka, którą jednak wygrywamy corocznie i wygrać musimy również w tym roku! Ale wygrać ją możemy tylko zjednoczonym, wspólnym wysiłkiem wszystkich chłopów — patriotów.

W tegorocznym skupie oczekujemy wiele bojowego hartu i zdecydowania od członków i kandydatów naszej partii — od pracujących mało- i średniololnych chłopów. Wiele też inicjatyw oczekujemy od wiejskich organizacji partyjnych, od organizacji ZSL. One to — motory, organizatorzy i kierownicy politycznego życia wsi, wszystkich tej gospodarskiej poczynań — muszą w tym roku szczególnie wiele popracować nad tym, aby całe wsi, całe gromady, razem, wspólnie, manifestacyjnie oddawały zboże dla państwa.

Ala — cudze widzieli pod lasem, a swoje- go nie dostarczą pod nosem — mówi stara chłopka pogwarka. Właśnie chodzi o to, że tylko wtedy członkowie i kandydaci partii na naszej wsi będą mogli z otwartym czołem wyjść do gromady, do całej wsi z agitacją, z nakazem i żądaniem wypełnie-

nia obywatelskiego zbożowego obowiązku, jeśli sami jako pierwsi przyniosą ludziami do oczu pokaza kłity zaświadczenie, że oni swój obowiązek wykonali, jeśli pierwsi będą wśród tych, którzy ładują wory zboża na woz, przygotowując je do manifestacyjnej zespołowej dostawy.

Taki właśnie dobry partyjny przykład dali członkowie i kandydaci partii z organizacji partyjnej spółdzielni i wsi Grabostów. Kiedy zboże stało już w mieniach na polach — w spółdzielni i u chłopów indywidualnych, sekretarz organizacji partyjnej, tow. Ignacy Tokarczyk, zwołał zebranie partyjne, na które poproszono również bezpartyjnych indywidualnych chłopów z Grabostowa.

— Nasza spółdzielnia produkcyjna musi pierwsza w powiecie oddać dla państwa pierwsze swoje wymłócone zboże! — powiedzieli spółdzielcy — członkowie partii i bezpartyjni. — Ale chcielibyśmy, abyście wy wszyscy, obywatele z Grabostowa, poszli za naszym przykładem i również swoje pierwsze omloty oddali dla państwa.

Spółdzielce zboże oddawane zostało w Grabostowie 2 i 3 bm. Ale do punktu skupu w tych dniach pojechali również indywidualni chłopcy.

Oto tak nasze organizacje partyjne na wsi powinny postępować w tegorocznym skupie. „Członkowie i kandydaci partii, całe organizacje partyjne — pierwsze ze zbożem do punktów skupu! To hasło jest w tej chwili wytyczną działania dla całego naszego aktyw partynego na wsi, dla wszystkich członków partii. Ale nie znaczy to, że nasz aktyw partyjny sam tylko wywiąże się ze swych obowiązków wobec państwa i że sam tylko odwiezie swoje zboże. Nasze wiejskie organizacje partyjne, przygotowując swych członków i kandydatów do manifestacyjnego, zbiorowego odwieżenia zboża do punktów skupu, powinny jak najszerszej organizować i przygotowywać wspólnie z ZSL również i bezpartyjnych chłopów, aby i oni wypełnili swój patriotyczny obowiązek. Tej sprawie powinny być poświęcone najbliższe zebrania organizacji partyjnych na wsi.

Wielkie zadania stoją też przed robotniczymi ekipami łączności z fabryk Łodzi, Pabianic, Piotrkowa, Zdunskiel Woli i Zefian. Trzeba, aby robotnicy z tych ekip szczególnie wzmocili swoją aktywność polityczną, swoją pomoc dla chłopów, dla spółdzielni produkcyjnych i PGR. Każdy wyjazd ekipy do swojej gromady czy wsi, powinien być wykorzystany dla bardzo konkretnej pracy politycznej, agitacyjnej wśród pracujących chłopów, młocących swoje zboże, aby pierwsze jego kwintale przetrzasnęły dla państwa, a więc dla robotników w mieście, dla uczącej się młodzieży. Organizacje partyjne w fabrykach powinny rozumieć, że kontakt ekipy łączności z ich fabrykami jest wsią jest również kontaktem ich fabrycznej organizacji partyjnej z organizacją partyjną na wsi. Pracować nad tym, aby stał się on coraz bardziej twórczym kontaktem, a więc podnoszącym świadomość pracujących chłopów, podnoszącym poziom pracy wiejskich organizacji partyjnych — oto ważne, twórcze i konkretne zadanie.

Aktyw partyjny na wsi, wiejskie organizacje partyjne — pierwsze na front walki o zboże dla państwa! Aktyw partyjny naszych fabryk, fabryczne organizacje partyjne — najbliżsi pomocnicy i bardziej doświadczeni w pracy politycznej towarzysze z aktyw wiejskiego — pierwsi z braterską partyjną pomocą w walce o zboże!

860 wagonów MASZYN i urządzeń dla huty im. Lenina

KRAKÓW — NOWA HUTA, 3. 8. W ciągu ostatnich miesięcy nie było niemal dnia, żeby na stację przeładunkową w Nowej Hucie nie nadszedł ze Związku Radzieckiego transport maszyn i urządzeń przeznaczonych dla licznych obiektów wznoszonych w kombinacie im. Lenina.

Od początku maja do końca lipca br. przybyło ok. 860 wagonów z dostawami. Był to okres szczególnego nasilenia transportów radzieckich z różnorodnymi typami maszyn, konstrukcji i urządzeń.

W ostatnich dniach wyładowano potężną sennicę przeznaczoną dla powstającej walcowni blach ciągłych. Przybyła ona ze Związku Radzieckiego na blisko 20 wagonach. Dla tego obiektu przeznaczona też jest część klatki walcowniczej, wyprodukowana przez robotników i inżynierów radzieckich.

Wiele ostatnich transportów przywoziło liczne urządzenia, które już niedługo rozpoczną pracę przy piecach martenowskich i obiektach pomocniczych stalowni i huty im. Lenina.

Ostatnie dostawy zawierały wiele urządzeń przeznaczonych dla rejonu koksowni. Dla dalszych baterii koksowniczych przybyły m. in. wagon

służący do gaszenia koksu, części urządzenia przeznaczzonego do wypychania koksu z komór baterii koksowniczych i in.

Wiele z ostatnich transportów zawiera maszyn i urządzeń dla aglomeracji, siłowni, wielkich pieców itp.

NIE BĘDZIEMY MILCZEĆ!

(Korespondencja „Głosu Robotniczego”)

Byłem na wystawie, nazwanej Międzynarodową Wystawą Młodzieży. Lecz pozwólcie, że swoim obyczajem cofnę się do wczorajszego wieczoru, który wraz z tysiącami młodzieży spędziłem na placu im. Dzierżyńskiego.

Przeglądaliśmy się pięknie ubraną młodzieżą klasycznej murzyńskiej rumbi. Wbrew temu, co czynią z tego piękniego tła nasi domorośli bikiarze. Murzyn tańczył rumbę bardzo kulturalnie. Jego opasowane ramię bez żadnych wygibasów raz po raz spotykały się z naszym zachwytem. Stojący obok nas rosy Mulat o spłaszczonym nosie boksera podszedł do nas ze słowami „Afryka” i, jak umiał najprościej, powiedział, że właśnie on nosił błękitną flagę pokoju na czele pochodu sportowców. Zebyscie widzieli, ile dumy było w czarnych oczach tego człowieka. Kilka razy w ciągu naszego spotkania wrócił do chwili, kiedy w oczach setek tysięcy młodzieży niosł, a potem wciągał na nasz ten najpiękniejszy sztandar świata.

To spotkanie i twarz tego Murzyna miałem przez cały czas przed oczyma, kiedy przechodziłem obok tysięcy zdjęć i eksponatów, obrazujących walkę i życie młodzieży całego ziemskiego globu. Całą wystawę można sprawnie do hasła widniejącego na stoisku angielskim: „Our generation will not be silent!” — nasze pokolenie nie chce milczeć!

Przy stoisku Jordani zatrzymał mnie prześliczne wyroby z masy perłowej, przeznaczone na podarki dla młodzieży Związku Radzieckiego, Polski i Chin Ludowych. Ogłądałem te cuda z zapartym tchem. Zatrzymałem też na chwilę wzrok na butelkach wypełnionych kolorowymi piaskiem, w niepojęty sposób ułożonym w piękne abstrakcyjne wzory. Kiedy zastanawiałem się nad tym, jak to zostało wykonane, ktoś się nade mną nachylił i powiedział po francusku: „C'est le sable en couleurs naturels” — ten piasek jest w kolorach naturalnych.

A butelka mieniła się od barw niebieskich, czerwonych, zielonych, brązowych, białych i żółtych. Cóż to za kraj, gdzie piasek ma kolory tęczy! Podniosłem oczy. Moja informatorka o kazała się smukłą, czarną dziewczyną. Po chwili rozmowy nie przedziwne kolory piasku stanęły w centrum naszej uwagi: wyjęła

zdjęcie przedstawiające olbrzymi tłum ludzi w arabskich burnusach, zmagający się z nacierającym wojakami. „C'est manifestation anticolonialiste!” — powiedział.

Dziewczyna, o niezwykłej urodzie, jest studentką uniwersytetu w Ammanie stolicy Jordani. Chciałem się dowiedzieć, jak się nazywa. Nie powiedziała. Nie mogła powiedzieć. Przyjechała wraz z kilkoma przyjaciółmi nielegalnie...

Tuż obok stoiska Jordani umieszczono eksponaty i zdjęcia z Iraku. Na kilku wielkich fotografiach utrwalałony został moment tłumienia demonstracji robotników i studentów Bagdadu przeciwko paktoi turecko-irackiej. Dziewczyna w stroju narodowym Iraku, o szerokiach czarnych brwiach opowiadała w płynnej angielszczyźnie o losie 19-letniego chłopca, studenta i jej przyjaciela, który w tych dniach został powieszony. Właśnie za udział w tamtej demonstracji, Chłopiec nazywał się Ali Hussein.

Jest coś w tej wystawie, co przylatcza w jednych partiach, w innych zaś napała nadzieję i dumę. Uroczyste rzeźby śpiewających, zakochanych dziewcząt

chińskich, obrazy ukazujące gigantyczny zryw tego największego narodu świata w pracy nad swoim nowym losem, cyfry, wykresy wielkich osiągnięć, stoiska radzieckie, gdzie pewność i siła były z każdego spojrzenia, stoisko NRD i krajów ludowej demokracji, wszystko to, co już znamy tak dobrze, że nieraz przestajemy zauważać, nabiera właściwych proporcji w zetknięciu z obrazami zmagających się przyjaciół z dwóch trzech światów.

Abd el Latif ben Omar, dwudziestokilkuletni Marokańczyk, piastujący funkcję informatora przy stoisku swego kraju, który witał przepływającą obok młodzież szerokim uśmiechem, w pełnej chwili stracił humor i już do końca naszej rozmowy pozostał smutny. Oto, gdy objaśniał mi istotę walki swego narodu przeciwko francuskiej kolonizacji, wyciągnął z kieszeni wotoryk numer „Zycia Warszawy” i przetłumaczył mi wiadomość o 74 zabitych Marokańczykach, którzy padli od kul francuskiej policji w Casablance i w Paryżu. Omar jest studentem architektury w Paryżu i mieszka właśnie w dzielnicy Goutte d'Or, gdzie padło w sobotę 10 zabitych...

Tak oto wydarzenia dni, które przeżywamy w czasie V Festiwalu, przedłużają treść ukazujące przez tę wystawę, którą powinien obejrzeć każdy, kto zainicjuje gościnie mury Warszawy.

BOHDAN DROZDOWSKI

NA ZDJĘCIU: delegacji młodzieży algerskiej i towarzysze dziećmi warszawskich.

Prasa skandynawska o rozmowach chińsko-amerykańskich w Genewie

Wiemal cała prasa szwedzka z dużym zainteresowaniem śledzi przebieg rozmów chińsko-amerykańskich w Genewie.

Organ federacji szwedzkich związków zawodowych, dziennik „Aftonbladet” stwierdza, że zwolnienie przez władze chińskie skazanych za szpiegostwo lotników amerykańskich stworzyło pomyślną atmosferę dla rozmów w Genewie. Dziennik przypomina, że jeszcze przed kilkoma miesiącami niektórzy generałowie amerykańscy zalecali Eisenhowerowi „politykę żelaznych rękawic” wobec Chin. „Mówiło się — pisze dziennik — o blokadzie morskiej, o bombardowaniu lotnisk w Chinach kontynentalnych itd. Sytuacja w strefie Tajwanu była bardzo napięta. Dziś, wobec gestu dobrej woli ze strony Pekinu, ryzyko gwałtownego wybuchu na Dalekim Wschodzie niezmierznie zmalało”.

Liberalny dziennik „Örebro Kuriren” stwierdza m. in.: „Następny logiczny krok, który powinien być zaproszeniem Chin Ludowych do ONZ. Byłoby to naturalną konsekwencją odprężenia, które zapanało po konferencji wielkiej czwórki. Znaleźliśmy się Chin wśród członków ONZ uczyniłoby to organizację prawdziwie uniwersalną”. Dziennik przypomina, że Szwecja niejednokrotnie wypowiadała się za przyjęciem Chin do ONZ.

Oświadczenie sekretarza ONZ

Sekretarz generalny ONZ Dag Hammarskjöld przybył do Genewy w związku z zapowiadaną konferencją w sprawie atomowych, rozpoczynając się 8 sierpnia.

Odpowiadając na pytania dziennikarzy na temat orzeczenia chińskiego trybunału wojskowego o zwolnieniu lotników amerykańskich, Hammarskjöld oświadczył: „W sprawie tej wysłałem do Nowego Jorku pismo, w którym podkreśliłem, iż jestem szczególnie zadowolony z rozwiązania tego zagadnienia. Dziś mogę jedynie dodać, że jest to doskonały przykład współpracy międzynarodowej w duchu przyjaźni, współpracy, która prowadzi do rozwiązania najbardziej skomplikowanych problemów”.

WZBURZENIE

WYDARZENIA NA CYPRZE
We wtorek, 2 bm., odbył się na Cyprze 24-godzinny strajk powszechny, protestujący przeciwko zaprzetyciu przelotu samolotów z Izraela do Palestyny. W strajku wzięło udział całe greckie ludność cypryjską.

W głównym mieście wyspy Nicosii odbyły się wielkie demonstracje antyżydowskie. Policia obrzucała demonstrantów bombami i gazem łzawym. Manifestująca ludność wybiła wszystkie szyby w siedzibie władz angielskich. Kilkoosobna grupa została rannych.

ULEWY W TURCJI
1 bm. spadły w Turcji ulewne deszcze, które wywarły poważne szkody w czarnomorskim porcie Zonguldak i okolicznych miasteczkach. Woda zalała znaczne liczba domów w mieście, a niektóre zabudowania zostały zniszczone. Komunikacja kolejowa i łączność telefoniczna w rejonie portu Zonguldak zostały przerwane.

POŻARY LASÓW W KANADZIE
Dnia 1 bm. w północnej części kanadyjskiej prowincji Ontario zostały pożary lasów. Liczne samotnych w

tych dniach pożarów wyniosła 33. Około południa pożary objęły 54 tysiące akrów lasu. Władze zalarmowały o zagrożeniu w najbliższych warunkach ataku pożarów. Działają na miejscu oddziały straży państwowej, wywołując nowe pożary.

WYBUCH BOMBY W SAJONIE
Korespondent agencji United Press donosi z Sajonu, że 2 bm. wybuchła na głównej poczcie w Sajonie bomba zegarowa. Wybuch spowodował poważne uszkodzenia budynku pocztowego.

STATKI SZWEDZKIE DLA ZSRR
W porcie Oskarskrona spuszczony został na wodę statek — chłodnia o pojemności 2 tys. ton, wykonany przez szwedzkie dla Związku Radzieckiego. Statek w Oskarskronie budują dla Związku Radzieckiego jeszcze 3 statki tego typu.

ROŚNIE LICZBA BEZROBOTNYCH W USA
W ciągu maja i czerwca br. — jak wynika z danych ogłoszonych przez federację związków zawodowych CIO — liczba bezrobotnych w USA zwiększyła się o 200 tys.

Wzburzenie w Brazylii po zamordowaniu przez policję doktora Ingalinelli

Jak donoszą z Buenos-Aires, wzburzenie wywołane zamordowaniem przez policję doktora Ingalinelli przybiera na sile.

W prowincji Córdoba doszło do starć pomiędzy studentami a policją. Wiele osób odniosło rany. Manifestacje studenckie odbyły się również w Tucuman i w Rosario, gdzie policja dokonała aresztowań.

W całym kraju wielu lekarzy przerwało pracę stosując się do apelu protestacyjnego konfederacji lekarzy argentyńskich. Dnia 3 bm. do strajkujących lekarzy przyłączyli się adwokaci oraz studenci wydziału medycznego uniwersytetu w Buenos Aires.

Dnia 2 bm. wielu uczniów szkół średnich w Rio Cuarto (Córdoba) wstrzymało się od udziału w lekcyjach oddając w ten sposób hołd pamięci Ingalinelli. W mieście tym doszło do starć z policją.

POLICJA portugalska strzela do manifestantów hinduskich

Jak donosi agencja Press Trust of India, policja portugalska otworzyła ogień do grupy około 60 spokojnych manifestantów hinduskich, którzy w dniu 3 sierpnia mieli przekroczyć granicę terytorium Goa. Jeden z manifestantów został zabity, a trzech inni odnieśli rany. Wśród rannych znajduje się członek Komunistycznej Partii Indii, M. Nandhi.

NIGDY WIĘCEJ HIROSZIMY

Apel Światowej Rady Pokoju

Sekretariat Światowej Rady Pokoju przekazał do opublikowania następujący apel Światowej Rady Pokoju:

„Przed dziesięciu laty, 6 sierpnia 1945 r. na Hirozimie zrzucona została pierwsza bomba atomowa. Przekształciła ona miasto w pustynię i zgładziła 200 tys. osób. Obecnie produkuje się bomby wodorowe, których siła niszczycielska tysiącokrotnie przewyższa siłę niszczycielską bomby atomowej zrzuconej na Hirozimę. Tworzy się zapasy tego rodzaju broni i przygotowuje się do jej użycia.

Należy na zawsze usunąć niebezpieczeństwo wojny atomowej. Uczestnicy Światowego Zgromadzenia Przedstawicieli Świata Pokoju, które odbyło się w Helsinkach, wezwali wszystkie milujące pokój siły do uczczenia w roku bieżącym we wszystkich krajach tragicznej rocznicy Hirozimy.

Jednocześnie apel Światowej Rady Pokoju i wezwanie udział w wielkiej kampanii przeciwko przygotowywaniu wojny atomowej!

Przekształćmy 6 sierpnia w wielki międzynarodowy dzień walki!

Domagamy się jednogłośnie rozbrojenia i zniszczenia broni atomowej...”

Dobiegają końca przygotowania do międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych. W konferencji zamierzają wziąć udział 66 krajów. W Pałacu Narodów przygotowano sale, w których odbywać się będą plenarne posiedzenia i obradować będą różne sekcje konferencji. Na ukończeniu są prace nad zorganizowaniem wystaw obrazujących osiągnięcia poszczególnych krajów w dziedzinie stosowania energii atomowej w celach pokojowych.

Jedną z największych sal wystawowych przeznaczono na ekspozycję i materiały przysłane przez Akademię Nauk ZSRR. Ekspozycje te świadczą o sukcesach nauki i techniki radzieckiej w stosowaniu energii atomowej w dziedzinie pokojowego budownictwa. Wystawa radziecka ma kilka działów.

Znaczną część sal zajmują ekspozycje obrazujące stosowanie energii atomowej w różnych gałęziach przemysłu ZSRR. Sekcja medycyny przedstawia nową metodę leczenia różnych chorób złośliwych i raków. Wykazują one wielkie sukcesy. Specjalny dział poświęcony jest

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

W Genewie dobiegają końca przygotowania do rozpoczęcia 8 sierpnia międzynarodowej konferencji w sprawie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

FRYDERYK ENGELS

(W 60 rocznicę śmierci)

Gdy ogarniały myśla świat, jakim w dziejach ludzkości była osobowość Engelsa, uderza nas przede wszystkim rozległość jego zainteresowań, talentów i encyklopedyczna wiedza. Znakomity językoznawca, znawca wojennej strategii i taktyki, historyk, filozof, ekonomista, autor, teoretyk w dziedzinie nauk przyrodniczych — całą tę wiedzę oddał w służbę klasie, walczącej o swe wyzwolenie.

Ze skromnością ludzi naprawdę wielkich oceniał swe znaczenie i swą pracę. „Przy Marksie — pisał — grałem zawsze drugiego skrzypce”. Trzeba stwierdzić, że w tym wirtuozowskim duecie obryzmów rewolucyjnej myśli i czynu partii drugiego skrzypka była ogromna.

Mówią o tym dzieła napisane przezeń wspólnie z Marksem, jak również dzieła własne. Do takich należy słynna praca polemiczna „Antydühring” (1878), której trzy rozdziały wydane osobno pt. „Rozwój socjalizmu od utopii do nauki”.

Wielką poczynnością wśród szerokiego rzeszy proletariatu. Praca o Ludwiku Feuerbachu wyrażała rewolucyjny sens materializmu dialektycznego określony w słowach Marksa: „Filozofowie dotychczas objaśniali świat. Chodzi o to, aby go zmienić”.

W „Pochodzeniu rodziny, własności prywatnej i państwa” (1884) Engels wykazał, że państwo nie jest ustanowione przez Boga instytucją ponadklasową, lecz narzędziem ucisku jednej klasy przez drugą. Odrzucił wartość naukową i poznawczą mając też przedmiot, którym Engels opatrzył tłumaczenia „Manifestu” na szereg języków oraz wiele dzieł Marksa.

Pracę o śmierci Marksa, Engels opracował i wydał II i III tom „Kapitału”. W ten sposób — pisał Lenin — wystawił swemu genialnemu przyjacielowi wspaniały pomnik, na którym mimo woli niezatartymi głosem wyrzeźbił swoje własne imię.

Po śmierci Marksa, Engels kontynuował walkę jako przywódca II Międzynarodówki. Nestor międzynarodowego ruchu robotniczego położył ogromne zasługi na polu umocnienia tego ruchu we wszystkich krajach.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

W czerwcu 1847 r. Engels opracował statut Związku Komunistów. Od tego dokumentu do powstania nowoczesnej partii typu marksistowsko-leninowskiego, zwartej i silnej jednostki celów ideologicznych i dyscypliny — prawdziwej awangardy proletariatu — wiodła droga poprzez ogrom pracy i walki. Odrzucił on wszelkie wątpliwości i walki.

mu, walczył o partię silną więzią z masami zarówno w mieście, jak i na wsi. Żeby zdobyć władzę polityczną — pisał Engels — partia musi wyjść z miasta na wieś, musi stać się siłą na wsi”.

Gdy go nie stało, w obliczu reakcji zaparowała zle tajemna radość Engelsa. Widać było, że jego radość nie była tylko osobistą. Żłudna radość: Ideologowie burżuazji nie czytali widać lub nie rozumieli słów Engelsa o roli mas jako twórców historii.

Nie rozumieli, że żaden ciós nie może być śmiertelny dla ideologii proletariatu. Nie doceniali też faktu, że w tym okresie działał już godny następcą Engelsa, który dalej poniesie i szerzej rozwinięte standardy marksistowskie, stworzy wielką partię rosyjskiego proletariatu, która idea Marksa i Engelsa pierwszą przyobleczy w krew i ciało. Tym człowiekiem był Lenin.

Spod pióra Lenina wyszły też najtrafniejsze i najwielkość słowa określające tego człowieka, jego życie i dzieło: „Ten surowy bojownik i ścisły myśliciel miał duszę pełną głębokiej miłości”. Jako motto zaś do wspomnienia pośmiertnego o Engelsie wpisał Lenin strofy Niekrasowa:

Jaka pochodnia rozumu zgasała, Jakież serce bić przestało!

Rozum i serce, miłość walcząca orężem nauki. Czyż nie to właśnie rysuje cęchując partię klasy społecznej, której misją dziejową jest wyzwolenie ludzkości?

W ciągu sześćdziesięciu lat, które upłynęły od śmierci Engelsa, proletariatu udało się spełnić te misje na jednej trzeciej kuli ziemskiej. Na jednej trzeciej kuli ziemskiej unicestwiono wyzysk i ucisk społeczny, zlikwidowano takie plagi społeczne, jak nędza, bezrobocie, krwawy wojny, i to do „skok ludzkości” z królestwa konieczności do królestwa wolności. Wśród narodów, które dokonały takiego skoku, znalazła się Polska.

Naród polski ceni pamięć Engelsa jako wielkiego nauczyciela proletariatu i wielkiego przyjaciela Polski. Wróg wszelkiej tyranii, uważający, że niezawisłość narodu jest „podstawowym warunkiem wszelkiego zdrowego, swobodnego rozwoju”, w piórnym słowach broni sprawy naszej niepodległości, był pełen szczerą uznania dla walki wyzwolenie naszego narodu, którego historię znał i rozumiał.

Szlachta — pisał Engels — nie potrafiła ani utrzymać, ani odzyskać niepodległości Polski. Dla burżuazji jest ona dziś co najmniej obojętna. A jednak dla zgodnego współdziałania europejskich narodów jest ona koniecznością. Może ona być wyzwolona nie tylko przez miły proletariatu polski i w jego rękach jest całkowicie bezpieczna. Bawiem robotnikom całej pozostałej Europy niepodległość Polski potrzebna jest tak samo, jak i robotnikom polskim”.

Przemawiając w sprawie polskiej, w roku 1848 Engels stawiał cel: Europie za przykład chlubne tradycje polskich walk narodowo-wyzwoleńczych, a mianowicie rewolucji krakowskiej 1846 roku, która uosabiała „sprawę narodową za sprawą demokracji i z wyzwoleniem klas uciskanych”, dążyła zaś do tego, by na gruzach dawnej Polski „pomocą zupełnie nowej klasy, z pomocą większości narodu zbudować nową, nowoczesną, demokratyczną Polskę, godną wieku dziewiętnastego, Polskę, która by istnieć była awangardą cywilizacji”.

Także aktualnie brzmi te słowa Engelsa dziś, w dziesięciolecie Polski Ludowej. Te słowa, prawdziwie niepodległa ojczyzna wyzwolił polski proletariatu przy poparciu większości narodu. Od 10 lat z górą naród polski zgodnym, ofiarnym wysiłkiem, pod wodzą polskiego proletariatu i jego marksistowskiej partii, buduje Polskę pokój i socjalizm, godną XX wieku, w którym wszystkie drogi prowadzą do komunizmu.

DANIEL TRYLEWICZ

Otwarcie bezpośredniej linii kolejowej między Chinami a Wietnamem

W dniu 2 bm. otwarta została bezpośrednia linia kolejowa między Chińską Republiką Ludową a Wietnamską Republiką Demokratyczną.

W dworcu pociągów w Hanoi pierwszy pociąg składający się z wagonów osobowych i towarowych.

Delegacja związkowców angielskich przybyła do miasta Gorki

Do miasta Gorki przybyła 2 bm. na zaproszenie tamtejszej Obwodowej Rady Związków Zawodowych delegacja związkowców z Greenwich (Anglia).

Na dworcu gości angielskich powitali przedstawiciele miejscowych związków zawodowych i rady miejskiej.

Przewodniczący delegacji — sekretarz Rady Związków Zawodowych m. Greenwich A. Wellard podziękował za serdeczne przyjęcie delegacji i wznosił toast na cześć pokoju i przyjaźni między narodami.

Delegacja angielska zamieszkała w mieście Gorki przez 5 dni, aby poznać się z pracą przedsiębiorstw przemysłowych i instytucji społeczno-kulturalnych.

Święto Pieśni i Tańca w Erfurcie

W Erfurcie odbyło się święto pieśni i tańca, w którym wzięło udział wielu mieszkańców.

Należy podkreślić, że w ciągu wielu lat, nie licząc się z suwerennością Bułgarii, pewne kółka naruszają systematycznie jej granice. W ciągu ostatnich kilku lat zniszczono wiele bezcennych przedmiotów, nieznanej przynależności państwowej”.

Wszystko to stworzyło napiętą atmosferę, która spowodowała konieczność podjęcia odpowiednich kroków w celu zapewnienia bezpieczeństwa Bułgarii.

W takiej napiętej atmosferze mógł wydarzyć się niebezpieczny wypadek i samolotem izraelskim.

Rząd i naród bułgarski raz jeszcze wyraża głębokie ubolewanie z powodu tego niebezpiecznego wypadku i śmierci niewinnych ludzi. Rząd bułgarski pragnie gorąco, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki więcej się nie powtarzały. Rząd bułgarski ujawni i ukarze sprawców katastrofy oraz podejmie wszystkie niezbędne kroki, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki nie mogły się powtórzyć na terytorium Bułgarii.

Rząd bułgarski przesyła wyrazy głębokiego współczucia krewnym niewinnych ofiar katastrofy i w swej nocy do rządu izraelskiego stwierdza, że gotów jest wypłacić odszkodowanie rodzinom osób, które zginęły w katastrofie oraz pokryć odpowiednią część strat materialnych.

Wszystko to stworzyło napiętą atmosferę, która spowodowała konieczność podjęcia odpowiednich kroków w celu zapewnienia bezpieczeństwa Bułgarii.

W takiej napiętej atmosferze mógł wydarzyć się niebezpieczny wypadek i samolotem izraelskim.

Rząd i naród bułgarski raz jeszcze wyraża głębokie ubolewanie z powodu tego niebezpiecznego wypadku i śmierci niewinnych ludzi. Rząd bułgarski pragnie gorąco, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki więcej się nie powtarzały. Rząd bułgarski ujawni i ukarze sprawców katastrofy oraz podejmie wszystkie niezbędne kroki, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki nie mogły się powtórzyć na terytorium Bułgarii.

Rząd bułgarski przesyła wyrazy głębokiego współczucia krewnym niewinnych ofiar katastrofy i w swej nocy do rządu izraelskiego stwierdza, że gotów jest wypłacić odszkodowanie rodzinom osób, które zginęły w katastrofie oraz pokryć odpowiednią część strat materialnych.

Wszystko to stworzyło napiętą atmosferę, która spowodowała konieczność podjęcia odpowiednich kroków w celu zapewnienia bezpieczeństwa Bułgarii.

W takiej napiętej atmosferze mógł wydarzyć się niebezpieczny wypadek i samolotem izraelskim.

Rząd i naród bułgarski raz jeszcze wyraża głębokie ubolewanie z powodu tego niebezpiecznego wypadku i śmierci niewinnych ludzi. Rząd bułgarski pragnie gorąco, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki więcej się nie powtarzały. Rząd bułgarski ujawni i ukarze sprawców katastrofy oraz podejmie wszystkie niezbędne kroki, aby tego rodzaju niebezpieczne wypadki nie mogły się powtórzyć na terytorium Bułgarii.

Rząd bułgarski przesyła wyrazy głębokiego współczucia krewnym niewinnych ofiar katastrofy i w swej nocy do rządu izraelskiego stwierdza, że gotów jest wypłacić odszkodowanie rodzinom osób, które zginęły w katastrofie oraz pokryć odpowiednią część strat materialnych.

Wszystko to stworzyło napiętą atmosferę, która spowodowała konieczność podjęcia odpowiednich kroków w celu zapewnienia bezpieczeństwa Bułgarii.

W takiej napiętej atmosferze mógł wydarzyć się niebezpieczny wypadek i samolotem izraelskim.

Przed dorocznym Kongresem Brytyjskich Zw. Zawodowych

LONDYN, 3. 8.
W prasie brytyjskiej opublikowano tymczasowy porządek dziennej 8

O szybsze tempo rozwoju rolnictwa polskiego i o umocnienie pozycji socjalizmu na wsi polskiej w przyszłym pięcioleciu

(z problemów IV Plenum KC PZPR)

II Zjazd naszej partii opracował plan systematycznej pracy nad zapewnieniem stałego wzrostu stopy życiowej ludzi pracy w Polsce. Stwierdzając, że konieczny jest dalszy rozwój przemysłu ciężkiego, gdyż na nim opiera się rozwój całej naszej gospodarki narodowej, II Zjazd wskazał na decydującą wagę przyspieszenia rozwoju naszego rolnictwa dla wzrostu stopy życiowej ludności.

Między tempem rozwoju naszego przemysłu i naszego rolnictwa wytworzyła się w ostatnich latach nadmierna dysproporcja. Wcielenie w życie wskazań II Zjazdu, dotyczących wzmocnienia troski o rolnictwo, w pewnym stopniu złagodziło tę nadmierną dysproporcję, ale dotąd nie zdołaliśmy przewyższyć jej w pełni.

Nasza produkcja przemysłowa na głowę ludności będzie w 1955 roku stanowiła 570—580 proc. w stosunku do okresu przedwojennego. Natomiast nasza produkcja rolnicza wyniesie nie więcej jak 140 proc. w porównaniu z tym okresem. Jeśli nasza produkcja przemysłowa na głowę ludności wzrosła od r. 1938 niemal sześciokrotnie, to produkcja rolnicza — mniej niż o połowę.

A przecież bez szybszego podniesienia produkcji rolniczej nie można zabezpieczyć stałego polepszenia w odżywianiu się ludności.

Byliśmy przed wojną jednym z najgorzej odżywianych się narodów w Europie. Szczególnie niska — w porównaniu z rozwiniętymi krajami kapitalistycznymi — by-

ła nasza konsumpcja mięsa, tłuszczów i cukru.

W ciągu dziesięciu lat wady ludowej spożycie mięsa i tłuszczów zwierzęcych na głowę ludności wzrosło u nas w porównaniu z rokiem 1938 o 65 procent — a więc o dwie trzecie, spożycie cukru — o 83,6 proc., to znaczy o przeszło cztery piąte. Jest to sporo, ale nie możemy zadowolić się tym wzrostem. Wiemy, że w wielu ośrodkach kraju występują u nas braki w zaopatrzeniu mięsem, młokiem, że importujemy bardzo poważne ilości ziarna na paszę i na chleb, a mimo to np. opóźnione żniwa br. spowodowały trudności w zaopatrzeniu w chleb terenów wiejskich i mniejszych miasteczek.

Wynika stąd jasno: jeśli chcemy zapewnić wzrost stopy życiowej, jeśli chcemy zapewnić coraz lepsze wyżywienie ludności kraju — to musimy osiągnąć w najbliższych latach poważny wzrost produkcji rolniczej, musimy zapewnić, aby nasze rolnictwo produkowało więcej zboża, mięsa i tłuszczów.

IV Plenum proponuje, aby partia postawiła sobie za cel osiągnięcie w ciągu najbliższych 5 lat takiego wzrostu konsumpcji podstawowych artykułów spożywczych, aby na każdego mieszkańca kraju, w porównaniu z okresem przedwojennym, przypadła średnio dwa razy więcej mięsa i smalcu, o 50 proc. więcej mleka i masła oraz ponad 2,5 raza więcej cukru.

Jak osiągnąć ten wzrost? Poprzez odpowiedni wzrost produkcji rolniczej, roślinnej i zwierzęcej.

chcemy osiągnąć w przyszłym pięcioleciu, jest dwukrotnie wyższy niżeli przeciętny przyrost roczny pólów osiągnięty przez Niemcy w okresie największego stosunkowo wzrostu ich produkcji rolniczej. Wykonanie tego zadania wymaga wielkiego wysiłku w dziedzinie podniesienia poziomu agrotechniki w gospodarstwach socjalistycznych i w gospodarstwach indywidualnych, uporządkowania gospodarki nasiennej, codziennej uporządkowanej pracy nad wykorzystaniem wszystkich rezerw naszego rolnictwa.

Zwiększenie produkcji ziarna na taką skalę jest możliwe tylko wtedy, jeśli wprowadzimy do produkcji rolniczej na szeroką skalę kukurydzę. Kukurydza, przy właściwej agrotechnice, zapewnia o wiele wyższe plony niżeli inne zboża. W naszych warunkach klimatycznych należy kukurydzę uprawiać w pierwszym rzędzie na kiszonce — kiszka osobno kaczany z ziarnem, zerbrane w stanie dojrzałości mleczno-woskowej, osobno zaś łodygi i liście. Przy takim sposobie wykorzystania kukurydzy uzyskujemy z niej najwięcej jednostek pokarmowych — licząc zarówno na powierzchnię uprawy, jak i na ilość zużytej dla jej wyprodukowania sily roboczej. Dlatego musimy w najbliższym pięcioleciu nie szczędzić wysiłków dla upowszechnienia uprawy kukurydzy, zmierzając do powiększenia jej upraw w końcu pięciolecia w granicach od jednego miliona ha, przestrzegając właściwej agrotechniki kukurydzy i wykorzystania kukurydzy w formie kiszonce, gdyż pozwoli to nam na rozszerzenie bazy paszowej, nieosiągalne przy pomocy żadnych innych środków.

Tylko wzrost rozwoju produkcji ziarna może pozwolić na poważniejszy wzrost produkcji hodowlanej. IV Plenum stawia za cel osiągnięcie w ciągu pięciolecia wzrostu produkcji żywności i mleka o blisko 40 proc.

W tej wielkiej bitwie o chleb i mięso szczególnie poważną rolę odgrywać mają państwowe gospodarstwa rolne. IV Plenum podaje pod rozwagę postawienie przed

W dniach 15 i 16 lipca obradowało w Warszawie IV Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Plenum wysłuchało referatu członka Biura Politycznego KC PZPR tow. Zenona Nowaka o zagadnieniach rozwoju rolnictwa w planie pięcioletnim 1955 — 1960.

Plenum dokonało skrótkowego i rozwiniętego uchwali II Zjazdu dotyczących dalszego rozwoju produkcji rolnej zarówno w sektorze socjalistycznym, jak i w indywidualnej gospodarce chłopskiej; omówiono również środki zmierzające do zwiększenia pomocy państwa dla rolnictwa w najbliższym czasie.

Plenum wybrało złożeń z przedstawicieli aktywnego centralnego i czołowych działaczy terenowych komisję, której zlecono opracowanie, na podstawie materiałów przedstawionych na Plenum, referatu tow. Nowaka oraz dyskusji na Plenum — projektu uchwały o zadaniach pięcioletniego planu rozwoju rolnictwa.

państwowymi gospodarstwami rolnymi bardzo poważnych, znacznie zwiększonych w porównaniu ze stanem obecnym zadań w dziedzinie produkcji roślinnej i hodowlanej. Wzrost produkcji zbożowej PGR powinien być osiągnięty w drodze dużej, zwykłej plonów czterech zółt oraz znacznego rozszerzenia uprawy kukurydzy. W r. 1960 około 1/3 produkcji ziarna powinna wynieść produkcja kukurydzy. Przeszło dwukrotnie powinna wzrosnąć PGR-owska produkcja żywności, około 2,5 raza — produkcja mleka.

Zapewnienie takiego rozwoju rolnictwa — zarówno jego sektora socjalistycznego, jak i gospodarstw indywidualnych — wymaga poważnej pomocy ze strony państwa ludowego. W szczególności — znacznie zwiększamy wyposażenie rolnictwa w sprzęt mechaniczny i dostawy nawozów sztucznych. Wartość produkcji maszyn i narzędzi rolniczych powinna do 1960 r. wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1955 prawie trzykrotnie. Park traktorowy POM i PGR w tym samym czasie musiałby ulec podwojeniu w stosunku do stanu obecnego. W ciągu najbliższych pięciu lat rolnictwo polskie powinno otrzymać kilkanaście tysięcy kombajnów i odpowiednią ilość wszelkiego innego sprzętu.

Umocniłoby to kompleksową mechanizację wszystkich w zasadzie kolejnych procesów produkcyjnych związanych z produkcją zboża, ziemniaków i buraków cukrowych w gospodarce społecznej — w PGR i w spółdzielniach produkcyjnych, a także pozwoliłoby na udzielenie poważnej pomocy maszynowej gospodarstwom indywidualnym.

W ciągu ubiegłych 6 lat zaopatrzenie rolnictwa w nawozy sztuczne wzrosło o przeszło 100 proc. W przyszłym pięcioleciu wzrosło ono przypuszczalnie o 70—80 proc. w porównaniu ze stanem obecnym.

W ciągu najbliższych lat powinny być wykonane poważne roboty melioracyjne na gruntach ornych oraz użytkach zielonych na przestrzeni łącznie kilkaset tysięcy ha. Roboty te powinny dać wzrost plonów z hektara na gruntach ornych o 2—4 kwintali.

Zapewnienie wszystkich tych przedsięwzięć wymaga poważnego wzrostu nakładów inwestycyjnych państwa ludowego na cele rozwoju rolnictwa. Po II Zjeździe nakłady te wzrosły poważnie. Nakłady inwestycyjne na rolnictwo (łącznie z kredytami dla gospodarstw indywidualnych)

Walka o rozwój produkcji rolnej dokonuje się u nas w niezwykle skomplikowanych warunkach.

Rozwija się u nas i osiada coraz nowe sukcesy przez spółdzielczość produkcyjną, stającą się przyszłością wsi polskiej. Partia nasza nieugięcie walczy o rozwój spółdzielczości produkcyjnej, wymaga od wszystkich swych członków i instancji partyjnych stałej troski i opieki nad spółdzielniami produkcyjnymi.

Ale zarazem istnieje u nas i obejmuje w tej chwili większość gospodarstw chłopskich — gospodarka indywidualna, przede wszystkim gospodarstwa chłopskie małych i średnich rolników. Również w przyszłym pięcioleciu będą one stanowiły poważną większość gospodarstw chłopskich.

W chwili obecnej odbywają się wojewódzkie narady aktywów partyjnych, poświęcone omówieniu materiałów IV Plenum, zadań postawionych przez Plenum, rozważeniu miejscowych potrzeb i możliwości rozwoju rolnictwa. Dyskusja się nie jeszcze głębiej w teren — do podstawowych organizacji partyjnych wsi, do terenowych rad narodowych oraz do zakładów pracujących na potrzeby wsi. Wnioski z tej dyskusji będą uwzględnione w pracy komisji.

Równocześnie nasze organizacje partyjne i rady narodowe już teraz przystępują w swej pracy do realizacji wytycznych IV Plenum, które mogą i powinny być wcielone w życie niezależnie od dyskusji.

„Trybuna Ludu” omówi podstawowe zagadnienia IV Plenum w szeregu artykułów niezależnie od dalszych materiałów informacyjnych, dyskusyjnych i publicystycznych dotyczących pięcioletniego planu rozwoju rolnictwa.

Artykuł niniejszy jest pierwszym z cyklu poświęconego problemom IV Plenum KC.

W chwili obecnej istniejąca po dziś dzień u niektórych towarzyszy tendencja do przeciwstawiania sobie tych dwóch zadań, dopatrywania się między nimi pewnej sprzeczności.

Jeśli mimo to, mimo naszej pracy wychowawczej i propagandowej istnieją w terenie nawet wśród części naszego aktywów po dziś dzień na ten temat fałszywe poglądy, to ma to swoje szczególne przyczyny. Tam gdzie towarzysze rezygnują z walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej, ma to niejednokrotnie swe źródło w tendencjach oportunistycznych, w uleganiu naciskowi zaoferowanej części mas chłopskich. Tam gdzie towarzysze lekceważą sprawy indywidualnych gospodarstw chłopskich, mamy do czynienia często z tendencjami sektarskimi, burokratycznymi i pracowniczymi PGR przystąpił do tych robót w pełnej świadomości postawionych przed nim celów.

Równocześnie jednak trzeba, aby w kraju, w naszych organizacjach terenowych i w radach narodowych rozwijała się szeroko dyskusja nad dalszymi perspektywami rozwoju rolnictwa, nad skonfrontowaniem propozycji wysuniętych na IV Plenum z możliwościami i potrzebami terenu, nad wyszukaniem rezerwy dla realizacji wskazań IV Plenum, nad przełomem w tych wskazaniach dotyczących przecięt całego kraju na język konkretnych faktów i zadań terenu — każdego województwa i każdego powiatu.

Nasze instancje partyjne i rady narodowe powinny zastanowić się nad tym, jakie są potrzeby ich terenu w zakresie mechanizacji, omdów planu rozbudowy sieci GOM i POM. Nasze instancje partyjne i rady narodowe powinny zastanowić się nad terytorialnym podziałem produkcji kukurydzy, zażądać od Ministerstwa Rolnictwa, od instytutów naukowych na swym terenie projektów zmianowania, zapewnienia odpowiedniej stanowiska dla kukurydzy. Sprawy te powinny być przedmiotem dokładnej ewidencji ziem, możliwości zwiększenia powierzchni zasiewów, zagospodarowania odłogów i terenów podługowych, prac wodno-melioracyjnych ze szczególnym uwzględnieniem zagospodarowania i pełnego wykorzystania większych kompleksów użytków zielonych, sprawy stworzenia odpowiednich warunków dla zapewnienia pracy PGR — oto ważne zagadnienia, które muszą być rozpatrzone w terenie, omówione konkretnie z szerokim aktywnym partyjnym.

Obrady IV Plenum i materiały przedstawione przez to Plenum całej partii stanowią dalszy krok w kierunku skonkretyzowania i pogłębienia wytycznych II Zjazdu, dotyczących sprawy łączenia walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej z walką o wzrost globalnej produkcji rolniczej, z walką o zwiększenie produkcji indywidualnych gospodarstw chłopskich.

W jakim kierunku idzie ta konkretyzacja i pogłębienie uchwali II Zjazdu?

Jeśli idzie o spółdzielczość produkcyjną — IV Plenum położyło szczególny nacisk na umocnienie i podniesienie poziomu gospodarki istniejących spółdzielni produkcyjnych, tak, aby osiągały wysokie plony z hektara i wysokie wyniki hodowli, zapewniały one coraz lepsze warunki swym członkom i przez to stawały się ośrodkami przyciągającym chłopów indywidualnych, aby istniejące spółdzielnie przy ściśle przestrzeganiu zasady dobrowolności objęły większość chłopów pracujących swej wsi. Należy dopomóc spółdzielniom produkcyjnym w stopniowym kompleksowym zmechanizowaniu robót i przez to podnieść wydatnie poziom agrotechniki i wydajności pracy w spółdzielniach. W oparciu o umocnienie i rozwój gospodarki istniejących spółdzielni, o rosnącą pomoc państwa, o rosnącą świadomość mas chłopskich — będziemy nadal upowszechniali ruch spółdzielczości produkcyjnej, tworzyli nowe spółdzielnie żywności i zdolne do rozwoju, złożone z rolników — uczciwych chłopów pracujących, przekonanych o słuszności idei spółdzielczej.

Jeśli idzie o gospodarke indywidualną — IV Plenum z całą mocą podkreśliło wskazania II Zjazdu dotyczące istnienia w gospodarce indywidualnej poważnych jeszcze rezerw wzrostu produkcji rolnej. IV Plenum stwierdziło słuszność kierunku, nakreślonego przez II Zjazd — wzmocnienia troski o wzrost produkcji gospodarstw indywidualnych drogą właściwego kierowania tą produkcją, walki o podniesienie poziomu agrotechniki i zootechniki w gospodarce indywidualnej, zastosowania właściwych bodźców ekonomicznych

niymi w indywidualnych gospodarstwach chłopskich itd. itp.

Bogactwo problemów — gdyż każda z tych wytycznych Plenum wymaga szczególnego przedyskutowania, przemyślenia wielu spraw związanych z jej realizacją, konkretyzacji w stosunku do każdego terenu. Właśnie dlatego Plenum postanowiło przedstawić je całej partii i szerokiemu aktywowi partyjnego dla jak najgruntniejszego przedyskutowania, aby ostateczna uchwała była możliwie najdojrzalsza, oparta na kolektywnym doświadczeniu setek tysięcy ludzi pracy naszego rolnictwa.

Konkretyzacja i pogłębienie uchwali II Zjazdu przez obrady IV Plenum KC polega więc przede wszystkim na tym, że w toku tych obrad podjęto próbę powiązania w praktyce dwóch spraw najważniejszych i decydujących w naszej polityce rolnej: sprawy walki o wzrost globalnej produkcji rolnictwa oraz sprawy walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej. Ze nakreślono drogę wykorzystania wielkiego socjalistycznego przemysłu dla pomocy indywidualnej gospodarce chłopskiej w jej walce o wysokie plony i wysokie wyniki hodowli, że w prostych formach kooperacji, zgodnie z wielką lenińską ideą planu spółdzielczego, wskazano na konkretne możliwości organizacji postawienia nowoczesnej techniki i wiedzy na usługi indywidualnej gospodarki chłopskiej, że wychodząc od spraw najprostszych, najbardziej zrozumiałych i najbardziej dostępnych dla indywidualnego chłopca pracującego wskazano na takie formy wspólnego działania, które, przynosząc korzyści chłopu jako indywidualnemu gospodarzowi, zespalały go zarazem z innym chłopem, uczyły wspólnego działania. I że zarazem, kładąc nacisk na umocnienie istniejących spółdzielni, na żywotność i zdolność do normalnej pracy nowotworzonych spółdzielni, na stosowanie prostszych typów spółdzielni produkcyjnych, podkreślono wagę prowadzenia pracy nad rozwojem spółdzielczości produkcyjnej z maksymalnym uwzględnieniem obaw, wątpliwości, nawet uprzedzeń indywidualnego chłopca pracującego.

Wszystkie te zagadnienia, na których koncentrować będziemy uwagę całej partii w najbliższych miesiącach — i do których powrócimy w kolejnych naszych artykułach — są, rzecz jasna, nie do oddzielenia od całokształtu naszej walki o nową polską wieś. Wiąza się one nierozdzielnie ze sprawą podniesienia kultury ogólnej wsi, wiejskiej.

Ważnym aspektem tego zagadnienia warto zwrócić szczególną uwagę w toku dyskusji popelnimowej.

III Plenum KC naszej partii przypomniało dobitnie konieczność przestrzegania ludowej praworządności w całym naszym życiu państwowym i społecznym, konieczność przestrzegania lenińskich norm życia partyjnego w pracy naszych organizacji partyjnych. Te wskazania są szczególnie aktualne dla całości naszej działalności na wsi.

Praworządność ludowa — to dla chłopca spółdzielcy przestrzeganie samorządu spółdzielczego, zapewnienie mu udziału w decyzjach dotyczących pracy jego spółdzielni. To nieugięte przestrzeganie statutu spółdzielczego, walka przeciw próbom naruszania go przez kacyków i kombinatorów.

Praworządność ludowa — to dla indywidualnego chłopca pracującego poczucie nieetykietki jego własności zagwarantowanej przez ludową Konstytucję, to sprawliwy wymiar obowiązków wobec państwa, to wnikliwe i ludzkie rozpatrzenie jego próśb, skarg i zażaleń.

Stosowanie lenińskich norm życia partyjnego — to zapewnienie udziału wszystkich członków partii w konkretnym omówieniu naszej codziennej pracy na wsi, to sięgnięcie do ich kolektywnej mądrości, znajomości rzeczy i świadomości.

Stosowanie lenińskich norm życia partyjnego — to promieniowanie naszej demokracji wewnętrznej na życie organizacji społecznych, to dalsza demokratyzacja i uaktywnianie rad narodowych oraz Związku Samopomocy Chłopskiej i innych organizacji wsi pracujących, to oparcie się o inicjatywę i doświadczenie milionowych mas chłopskich.

Wielkie i trudne są zadania, które stawiamy sobie na przyszłe pięciolecie. Właśnie dlatego będziemy mogli wcielić je w życie tylko wtedy, jeśli poprzez stałe umacnianie ludowej praworządności będziemy zacieśniać naszą więź z masami, jeśli przez przestrzeganie lenińskich norm życia partyjnego i ich oddziaływanie na całość życia wsi potrafimy wciągnąć do aktywnej walki o wykonanie tych zadań ogół pracującą ludność wiejską.

PIĘKNA KUKURYDZA

Anna Szymczak z Michałową, pow. Kutno, cieszy się swoim polskim kukurydzą — będzie sporo warstwy dla krów na zimę!

